

Захід є Захід,
а Схід є Схід,
їм не зійтися вдвох,
допоки землю
і небеса на суд
не покличе Бог.

Ред'ярд КІПЛІНГ

48 (568)
19 листопада
2015 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзєбчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaoprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ЧАС ЗАХОДИТЬСЯ ВЖЕ БУДИТЬ

За загостренням ситуації на російсько-українському фронті, за жорстокими терактами в Парижі з поля уваги спільноти якось випадають наші нагальні внутрішньо-суспільні проблеми, зокрема пробуксовка реформ у економічній сфері, судовій системі, прокуратурі, боротьбі з корупцією. Словом, ідуть вони, як мокре горить.

Щоправда, нещодавно на Міжнародній конференції з боротьби з корупцією Президент Петро Порошенко видав таку сентенцію: якби йому доручили рубати ліс, то він шість годин точив би сокиру... А потім узявся б до роботи. За загальноприйнятим робочим днем на рубання лісу йому б залишилось дві години. Так він обґрунтовував реальність: чому так довго запрягаємо антикорупційного воза. Мовляв, ми нарешті ухвалили пакет потрібних законів, створили чи то вже на закінченні створення відповідних структур і ось-ось почнемо рубати отой переспілий корупційний ліс. Хоч, як на думку прем'єра Арсенія Яценюка, цього мало.

Напевно, не сподіваючись на ефективність дій Національного антикорупційного бюро, Державного агентства боротьби з корупцією, антикорупційного прокурора він запропонував нашим зарубіжним партнерам створити міжнародну антикорупційну місію, яка допомагатиме боротися з офшорами. Можливо, це й добре. І припав він цю пропозицію до іншого ноу-хау – створення міжнародного фінансового фонду з доплат до зарплат нашим високопосадовим чиновникам. Бо без цього вони як кроти, так і краситимуть. Агій на них! Та й на таку зневіру. Із цього виходить, що в Україні чесних людей вже не залишилось, лісорубів нема.

Чи не з цього починається отой всезагальний саботаж реформ? Вглядає, що верхи не хочуть, але, на щастя, низи не можуть вже чекати, вони вимагають дій. Суспільство не задовольняють оті немічні звіти – виправдання Генпрокуратури, чому досі не покарані вбивці Небесної сотні, чому триста кримських суддів-зрадників навіть не звільнені з роботи, які, зрадивши присязі, творять судочинство в так званих ДНР і ЛНР.

Тому, якщо вже добре нагострили інструмент – застосуйте його, бо хто ж повірить, що в багатомільйонній державі не знайдеться лісорубів. Ще й як знайдуться. Потрібно лишень їх поклакати, а може, вони й самі прийдуть.

Богдан ВІВЧАР

ЧИН І ЧЕСТЬ

НАГОРОДА ЗА ХОРОБІСТЬ

Медалі «За оборону Донецького аеропорту» удостоївся другий прикарпатець – Олександр Доцяк.

Бійцю Добровольчого українського корпусу «Правий сектор» Олександру Доцяку з Іваниківки Богородчанського району вру-

чили медаль Міністерства оборони України «За оборону Донецького аеропорту», повідомляє прес-служба Богородчанської райдержадміністрації.

Зараз Олександр Доцяк перебуває на тривалому лікуванні після бою під Пісками, в якому прикарпатцеві поранило ногу. Від загибелі тоді врятувала рація, якою бійця забезпечили односельці. По рації чоловік викликав побратимів, і ті змогли витягти пораненого з-під обстрілу.

Із врученням державної нагороди Олександра, який лікуватиметься в Іспанії, привітали бійці з сіл Горохолино та Старі Богородчани, волонтери й односельці.

ПОДЯКА

ЗА СЛУЖБУ – ЧЕСТЬ

Наряд військовослужбовців, який розкрив злочин за «гарячими слідами» й затримав зловмисника, що пограбував мешканку обласного центру, вихопивши з її рук сумку, нагородили.

Керівник Івано-Франківського відділу поліції, підполковник поліції Ростислав Прокопчук, вручив іменні годинники наряду військовослужбовців Національної гвардії України за сумлінне виконання службових

обов'язків, високу професійну майстерність, проявлену під час несення служби з охорони громадського порядку. Цінним подарунком нагороджено молодшого сержанта Богдана Надачківського, командира 1-го патрульного взводу, молодшого сержанта Юрія Литвинюка, інструктора кінологічної групи, солдата Максима Паращука, стрільця 2-го відділення 3-го взводу патрульної роти.

РОТАЦІЯ

ІЗ ВІЙНИ – ДОДОМУ

В Маріуполі пройшла ротація зведеного загону поліції Івано-Франківської області.

Близько ста правоохоронців, які захищали місто протягом місяця, повертаються додому. На зміну їм прибув новий загін прикарпатських колег.

ПАРТІЙНЕ ЖИТТЯ

ШКОДА...

Ярош пішов у відставку.

Провідник «Правого сектора» Дмитро Ярош пішов у відставку через конфлікт всередині руху після неоднозначного «з'їзду».

За словами члена проводу ПС Олени Білозерської, частина проводу «Правого сектора» скликала «конференцію активу», на якій проголосила курс на «жорсткий революційний шлях».

«Це не означає негайний штурм адмінбудівель, але означає відкрите визнання «Правим сектором» діючої влади нелегітимною, а сам рух ПС – єдиним легітимним представником інтересів української нації», – повідомила Білозерська.

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Триває передплата на газету
**«ГАЛИЦЬКА
ПРОСВІТА».**

Передплатний індекс – 91083.

**ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ
(без оплати оформлення):**
на місяць – 5,00 грн.,
на півроку – 30,00 грн.,
на рік – 60,00 грн.

ДУХОВНЕ

СЛУЖИТЕЛІ БОГА І ЛЮДЕЙ

Так, це невидимі, досконалі й чисті духи, що мають швидкий розум і свободну волю. Господь створив їх ще до створення видимого матеріального світу і людей. Їхня кількість не має ліку, її знає тільки Творець. Хоч вони поділені на чини, та всі мають загальну назву – ангели, що говорять про їхнє призначення – бути Божими служителями – посланцями. У важких обставинах Господь посилає їх допомагати людям, тобто служити їм. Святий цар Давид об'явив і запевнив, що ангел Божий стоїть на варті навкруг тих, що бояться Господа і визволяє їх від усякої біди. А св. ап. Павло своїм запитанням «Хіба ж не всі вони служебні духи, що їх посилають до послуг тим, які мають успакувати спасіння?» стверджує ту саму правду про поміч, заступництво та охорону вірних Божими посланцями-ангелами на дорозі їхнього спасіння.

Чимало прикладів такого служіння знаходимо в Старому Завіті. Багато їх є і в Новому. Так, ангел об'являє Пречистій Діві Марії про народження від Неї Сина Божого; Йосифу відкриває тайну Новонародженого Ісуса і повеліває втікати з Ним до Єгипту, щоб урятувати Його від смерті; Захарії проповідує про зачаття Івана Хрестителя; пастухам – про народження Спасителя світу Ісуса Христа; ангели сидять при гробі Христа і засвідчують жінкам-мироносицям про Його воскресіння; апостолам у час вознесіння Ісуса сповіщають про Його повернення, тобто Друге Пришестя; звільняє ап. Петра з кайданів і виводить з в'язниці; повеліває Филипові й Корнілію сповнитися повеління Боже. Ці чудесні Євангельські події доповнені великою кількістю подібних проявів і в історії Церкви Христової.

Ось із дуже багатьох два надзвичайно неймовірні, вражаючі й чудесні випадки спасенної допомоги ангелів.

21 листопада 1885 р. з Петербурга до Москви прямував кур'єр-

ський поїзд. На одному з роз'їздів стрілочник мав перевести рейки і враз побачив, що недалеко по шпалах до нього біжить його трирічний син. Батько замахав руками і щосили закричав, щоб син зійшов з колії, але він його не чув. Що робити? Якщо заради порятунку сина він не переведе рейки, то на цій колії зіштовхнеться два поїзди і кількість жертв буде дуже великою. Усвідомлюючи це, стрілочник перехрестився і з глибини серця щосили вигукнув: «Нехай буде воля Твоя свята, Господи!»

Щойно поїзд проїхав, батько подумав: «Чи хоч знайду його останки?» І пішов у напрямку, де був син. Враз, не повіривши своїм очам, він побачив, що син підвівся і з воронячком у руках, весело сміючись, біг до нього.

– Синочку, ти живий?

– Я живий, живий!

– Як ти здогадався лягти на землю?

– Якійсь світлий гарний і добрий юнак з крилами нахилився наді мною і пригнув мене до землі...

Батько зрозумів усе. Взявши сина на руки, він голосно плакав і дякував Богові за порятунок.

Подібна історія сталася і в наш час.

Здалека в напрямку до поїзда, який рухався з великою швидкістю, йшов монах і махав руками. Відчуваючи небезпеку, машиніст зупинив поїзд і побачив попереду розібрані рейки. Це міг бути терористичний акт. Він зразу ж рацією повідомив відповідні служби, а сам узявся шукати монаха. Машиніст подумав, що незнайомиць зайшов у поїзд, тож шукав його по всіх вагонах. В одному він побачив подібного монаха, який, не звертаючи ні на кого уваги, молився на вервиці.

– Це ти зупинив поїзд? – запитав монаха машиніст.

– Не розумію, про що ви мовите. Я ж нікуди не виходив з вагона, – відповів той. Те саме, нічого не розуміючи, здивовано підтвердили пасажири з кількох купе. Стенувши плечима, машиніст пішов до електровоза.

Зрозуміло, що це ангел Господній явився в образі цього монаха, який, напевно, молився за шасливу дорогу, врятував його і заради нього всіх пасажирів.

А сьогодні, в день празника, вшановуючи св. архістратига Михаїла і всіх святих небесних сил безтілесних, просімо Господа, щоби з нами завжди були ангели-охоронці й оберігали нас від усякого гріха, зла і біди.

Михайло МЕЛЬНИК, протоієрей

Івано-Франківські обласне та міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
Театр фольклору, народних свят і видовищ
Обласна організація «Жіноча громада»

21 листопада, 16.00

НД «Просвіта»

ЗАПРОШУЄМО
вас, дівчата й молодіці, хлопці і чоловіки,
на Михайлівські вечорниці.

Будуть танці, будуть співи і веселі забави.
Режисер-постановник – Михайлина Боднар.

Івано-Франківські обласне та міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
22 листопада, 16.00

НД «Просвіта»

Шумлять літа, як на вітрах тополі,
А в тих літах – і сонце, і дощі,
Ми вам бажаєм, щоб було доволі
І щастя, й радості в житті.

ЗАПРОШУЄМО

на вечір відпочинку всіх, кому за 40...

Тих, хто не хоче сидіти вдома, хто занудгував за теплою і змістовною бесідою, хто хоче згадати давні українські пісні і співати, хто хоче кружляти у вальсі... СЛОВОМ, ЧЕКАЄМО ВАС, ПРИХОДЬТЕ!

НАРОД І АРМІЯ

ВРЯТУВАТИ ЖИТТЯ ЗАХИСНИКОВІ

Тільки спільно конкретною дією ми можемо перемогти ворога, врятувати життя наших захисників. Саме так діють просвітяни краю. Скажімо, у світлиці Івано-Франківського міського об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка вони, збираючись гуртом, виготовляють маскувальний одяг для воїнів АТО. Приходять і допомагають усім, чим можуть, учні, студенти, викладачі. Організатором цієї надзвичайно потрібної справи є відповідальний секретар міської «Просвіти» Наталія Синиця, яка бере на себе всю підготовчу роботу. Зокрема, збирає всіляку мішковину, яку треба випрати, а потім розрізати. І вже ці заготовки розпорюють на ниточки, в'яжуть на сітку і за відповідним каркасом зшивають. Працюють усі зацікавлені, хто хоче допомогти нашим бійцям – захистити їх від ворога. Другий місяць приходять Тетяна Фіголь, Марія Турчин, Ольга Павлик, Любов Савчинська,

Наталія Садковська, Дарія Петrenchко, Оксана Куцик, Богдан Юрків, Михайло Козакевич, а ще учні 9-А класу ЗШ № 22 Мар'яна Радковська, Уляна Карабін, учень 5 класу ЗШ № 10 Тарас Гринівський.

ДІЄ «МОЛОДА ПРОСВІТА»

І КІНО ПРО АФРИКУ

Як ми повідомляли, в Івано-Франківську пройшли триденні відкриті покази Мандрівного фестивалю документального кіно про права людини, які традиційно організовує громадська організація «Молода Просвіта». Крім фільмів про Україну, було переглянуто дві стрічки про далекі держави Африки – Ліберію та Південну Африку. На обговорення завітали студенти з тих країн, які навчаються в місцевому виші, й розповіли про ситуацію вдома. Зокрема, в Ліберії, кажуть, після зміни влади і розслідувань міжнародних журналістів, умови праці на каучуковій плантації «Fires-tone», про яку, власне, і було кіно, значно покращилися: виробництво стає механізованим, уже є певні соціальні гарантії.

Учасники були приємно подивовані, що в Україні цікавляться життям і дотриманням прав людини в їхній країні. Бен Грант зазначив: «Не думав, що матиму нагоду розповідати про свою країну в перший рік мого навчання в Україні. Я й не знав, що багато українців зацікавлені тим, що коїться за межами Європи». Гості були вдячні організаторам за запрошення. «Нехай Господь благословить Україну й дивовижний народ України миром, любов'ю і щастям!» – побажав Принс Холдер.

«Важливо більше дізнаватися про культуру й традиції іноземців, які тимчасово проживають поруч з нами, що дозволить зруйнувати існуючі стереотипи й підвищить рівень толерантності у ставленні один до одного, – говорить Євгенія Бардяк, регіональний координатор заходу. – Адже, як виявляється, в Івано-Франківську часто трапляються спроби дискредитації африканських студентів, через що вони ходять групами або їздять на таксі й майже не відвідують публічні заклади».

Триватимуть правоосвітні заходи, які організовує ІФ ОО «Молода Просвіта» протягом місяця. Деталі за лінком: https://www.facebook.com/Moloda-Prosvita-Ivano-Frankivsk-regional-organization-194095110631561/?ref=aymt_homepage_panel

ПАМ'ЯТЬ

17 листопада в 72-гу річницю розстрілу нацистами членів ОУН у Станіславіві громадськість з ініціативи Музею визвольних змагань, «Меморіалу», КУНу за підтримки міської влади урочисто вшанувала пам'ять героїв.

НІХТО ПОЩАДИ НЕ ПРОСИВ...

Біля пам'ятника полеглим на вулиці Страчених було відслужено панахиду за 27-ма патріотами, що віддали життя за Україну. Вони були молоді, горді, мужні, незламні... Після арешту за доносом провокатора у драмтеатрі (тепер – обласна філармонія) 14 листопада 1943 року, триденний тортур у'гестапо, їх у тому ж театрі алярмово судив окупаційний суд до розстрілу. Побитих, замучених, але нескорених членів ОУН після зачитання вироків прив'язували колючим дротом до вкопаних у землю стовпів і за командою «Фаер!» – розстрілювали. Пощади не просив ніхто. Вони вмирили зі словами «Ще не вмерла...», «Слава Україні!».

На честь героїв учасники віча в єдиному пориві заспівали

ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ

КНИЖКА ДОПОМАГАЄ ВОЮВАТИ З ВОРОГОМ

Велику просвітницьку роботу у справі розвитку національної культури, духовності, відродження історичної пам'яті громадян і виховання підрастаючого покоління здійснюють просвітяни-бібліотекарі Верховинської централізованої бібліотечної системи району. Пізнання своєї історії, великих провідників українського народу вселяє віру кожного горянина у непоборність духу української нації, віру в перемогу над московським ворогом і сепаратистською нечистю на сході нашої держави. Патріотичній тематиці, героїчноту чину Героїв України була присвячена книжкова виставка «АТО – зона особливої уваги».

Любов'ю до українського слова, рідної мови насажена книжкова виставка «Мужай, прекрасна наша мова. Живи народу рідне слово». На щирі й відверті розмови з читачем радо йдуть і проводять презентації нових літературних творів письменники Гуцульщини, Прикарпаття й усієї України. Пам'ятними й глибоко вдумливими для розвитку індивідууму, для патріотичного чину українців, зокрема майбутніх захисників Вітчизни, стали зустрічі з письменниками Степаном Пушиком, Марією Влад, Євгеном

Славенем націоналістів «Зродились ми великої години». Секретар міської ради Микола Вітенко нагадав історію жертвового подвигу на цьому місці наших попередників. А голова Всеукраїнського братства ОУН-УПА Богдан Борович засвідчив імена розстріляних націоналістів і висловив думку, що їхній подвиг нині на сході України вершать нащадки полеглих. Донька розстріляного Олексія Маланюка Оксана Маланюк поділилась спогадами про свого батька. Нагадавши усім, якими чесними, чистими, відданими Україні був він і його ровесники, які беззастережно клали життя за волю України. Згадував ті далекі події очевидець Степан Костюк. Він провів паралель

Бараном, Ярославом Ткачівським, Степаном Процюком й іншими. Говоримо про Революцію гідності. Про Майдан, про Каменяра і Кобзаря, про дух Гуцульщини, про наших безстрашних воїнів на Донбасі, про завтрашний день і мирне небо над Україною...

Хочу наголосити, що такі історико-патріотичні зустрічі з майстрами пера, а також із народними депутатами-політиками, священиками, громадськістю краю відбуваються не лише в районній, а практично у кожній сільській бібліотеці. Сьогодні війна з Росією на сході нашої держави не залишила жодного байдужого українця. На зустрічі приходять школярі, люди середнього і старшого віку, поважні пенсіонери. Вони шукають правди, виходу з різних життєвих ситуацій. Шукають відповіді на поставлені запитання, на сучасні виклики.

Після розмови, зустрічі з письменниками, політиками, духовництвом люди стають оптимістами і вірять у власну державу. Вірять, що настане мир на Донбасі, що до українців прийдуть щастя і добробут.

Ганна ВАЛІГУРСЬКА, відповідальний секретар райоб'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

І разом зі студентським науковим товариством і студентським парламентом члени первинного осередку товариства «Просвіта» Івано-Франківського медичного університету зв'язали три маскувальні костюми. У їхньому виготовленні активну участь взяли і студенти Іван Соловей, Олег Тромбола, Богдан Гуцол, Євгеній Красівський, Ольга Бугерчук, Тетяна Острижнюк, викладачі – Ольга Дмитрівна Ящук, Галина Олександрівна Савчук, Марія Іванівна Гуцол, Ольга В'ячеславівна Рудик, Ігор Миронович Зобнів, Наталія Васиївна Бондар та інші. До кожного такого рятівного подарунка додають книжки «Історія України», образ Богородиці з Ісусом, добрі побажання й передають через духовників Української Греко-Католицької Церкви на передову в АТО з надією, що бійцям вони стають у пригоді.

А спільна добра справа єднає покоління, і старші просвітяни радіють, що на допомогу їм приходять молоді.

В'ячеслав ГОВЕРА

між радянськими і фашистськими окупантами: різниці між ними не було. І москалі, і німці однаково жорстоко вбивали українців лише за те, що вони прагнули волі своїй землі й своєї державності. Тому нині так важливо захистити Україну від російського агресора, захистити свою Незалежність, територіальну цілісність і державність.

Рефреном виступів промовців звучали пісні й мелодії часів визвольних змагань ОУН-УПА. А насамкінець голова ОО ВУТ «Просвіта» Степан Волковецький попередив, що російський окупант уже топче нашу землю через бездіяльність влади, яка допускає функціонування у місті таких установ, як «Сбербанк Росії», який стоїть поруч вулиці Страчених, а це дозволяє приватизацію росіянами активів наших підприємств, що є недопустимим у нинішніх умовах. Він закликав громадськість до дії, пікетування чужоземних російських установ.

Теодор ДРОВНИЧ

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

ІСТОРІЯ В ДОЛЯХ

Як ми повідомляли, в «Енциклопедії визвольної боротьби» вийшла книжка Романа Ковалю та Віктора Моренця «Подебрадський полк» армії УНР». Її презентація відбулася в Інституті українознавства в Києві.

Участь в акції взяли Роман Коваль і Віктор Моренець, меценат видання Іван Омелянюк, директор Інституту українознавства Богдан Галайко, 1-ий заступник Національної спілки письменників України Володимир Шовкошитний, науковий редактор видання Юрій Юзич, лірник Михайло Хай, кобзар Тарас Силенко, поет Василь Ковтун, а також Юрій Сиротюк (він виступав на початку вечора, бо змушений о 20.00 бути вдома, оскільки перебуває під домашнім арештом).

Історичний клуб «Холодний Яр» присудив літературну премію ім. Юрія Горліса-Горського за 2015 рік поетесі Ользі Страшенку (посмертно). Диплом лауреата вручено її синові – професорові Сергію Лучканину під час презентації книжки «Подебрадський полк» армії УНР».

Прес-служба Історичного клубу «Холодний Яр»

ТАК ДУМАЮ

ПОГАНІЙ ПРИКЛАД НЕ НАСЛІДУЮТЬ*

Наш Президент почав з диктаторських забігів – перебирати всю владу в державі у свої руки, як це робив Янукович у нас та Путин у Москві. Візьмім, неконституційний «негласний уряд», який, за словами міністра МВС Авакова, здійснює усю владу в Україні. Аваков переключить термінологу ЗМІ: «це не «тіньовий уряд» – це і є український уряд», який вирішує всі кардинальні питання української політики. І в цьому – відміна від Януковича, який про свій «сімейний уряд» старався не розголошувати, і мав рацію, бо про сімейний «сходняк» нічого в Конституціях демократичних держав не сказано.

Негласний сходняк «сім'ї» – це перший крок до диктатури. Виходить, що не Уряд і не Верховна Рада України вкупі з Президентом здійснюють керівництво українським народом, як передбачає Конституція, а сімейний «сходняк». У цей «сходняк» входять такі урядовці, як Шокін та Аваков, які не мають повноважень керувати країною, а мають виконувати вказівки Уряду та Верховної Ради.

До того всього і Шокін, і Аваков є чільними корупціонерами. Оточення Авакова здійснює за згодою останнього переправку за кордон з України валюти, яка має працювати на українську економіку, а Шокін покриває корупціонерів, на яких є неспростовні факти про корупційні махінації, засвідчені слідчими.

І Шокін, і Аваков були присутні на організованому Президентом у Верховній Раді показушному арешті депутата Мосійчука, але і Шокін, і Аваков упродовж трьох місяців зволікають позбавлення депутатських прав і передання до суду справи на міністра часів Януковича – Бойка.

Президент Янукович сприяв нерозкриттю убивства харківського журналіста Клементєєва і вигорів справжніх убивць журналіста Г. Гон'гадзе. Нічого не робить і Президент Порошенко щодо цих убивств, а справжнього героя України – майора Мельниченка – Генеральна Прокуратура, очолена ставлеником Президента Шокіним, шельмує, як і за Януковича. На «сходняку» про ці справи ні мур-мур.

І ще одна риса спільна з Януковичем – закон Путіна – Колісниченка. Порошенко, маючи сімейний «сходняк», мусів усі закони, ухвалені бандитською владою Януковича, скасувати. Це його прямий обов'язок як особи, що нібито боронить державність української мови. Насправді він просуває московську мову як першу державну мову.

Московська мова і корупція – це в Україні синоніми. І це підтвердив Янукович своєю бандитською партією. Партія регіонів була суцільно московомовною. Єдиного україномовного члена цієї партії – сина В'ячеслава Чорновола – Янукович вичистив. Члени цієї ж партії і уклали націлений проти державності української мови закон, схвалений і сучасним Президентом.

То яких ще треба доказів, що Порошенко – це Янукович № 2? Порошенко не продав свого бізнесу, як обіцяв до президентських виборів. Захист бізнесу, а не доля українського народу, змушує Президента не підкорятися московській агресії. Але протистояння Путину не може виправдати внутрішньої українофобської політики українського лідера.

В Україні досі нема закону про імпідмент Президента.

А такий закон – це нагальна потреба сучасності.

Чи думає «сходняк» – справжній Уряд України, як каже Аваков, – про такий закон?

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

*Зберігаємо правопис автора.

ІЗ КОГОРТИ БОРЦІВ

Книжка присвячена Крайовому Провідникові ОУН, нашому землякові, поету, лицареві духу, одному з найактивніших борців з окупаційним більшовицьким режимом Зеновію Красівському та його дружині Олені Антонів.

На зустріч прийшло багато людей, щоб ознайомитися з виданням, зустрітися з його упорядниками: Любов'ю Маринів та Юрієм Зайцевим, а також з людьми, які особисто знали Зеновія Красівського, – Зоряном Попадюком, Лесем Дяком, сестрою Володимирою, яка опікувалася Зеновієм Красівським останні роки його життя і була, разом із З. Красівським співзасновником жіночого монастиря в Гошеві, та багатьма іншими гостями – представниками патріотичних організацій Івано-Франківської та Львівської областей.

Відкриваючи зустріч, голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, уродженець с. Витвиця Степан Волковецький згадав про свої зустрічі з Зеновієм Красівським і його пророче застереження у часи проголошення Незалежності України: «Справжня свобода здобувається кров'ю. А особливо, коли маємо такого сусіда, як імперська Росія». Як бачимо, його слова збулися. Прикро, що тодішні українські політики та й значна частина суспільства на той час не усвідомлювали цього. Тому тепер потрібна максимальна концентрація зусиль всього народу, щоб відстояти й утвердити Незалежність держави.

Щороку у листопаді постать Зеновія Красівського збирає у його рідному селі Витвиця багатьох людей, в честь його народження.

15 листопада про свого земляка говорили і згадували на народному вічу біля його пам'ятника громади села Витвиця, представники району, гості з Івано-Франківська, Львова, Стрия. Відкрив його новообраний сільський голова Дмитро Тишківський. Панахиду відслужив місцевий парох – отець Петро.

Після віча в актовому залі Витвицької ЗОШ відбулася презентація книжки «Благословенні душі, що вміють випромінювати...», яка побачила світ у Львівському видавництві «Свічадо».

ОСВІТЛЮВАЛИ Й ОКРИЛЯЛИ

Книжка «Благословенні душі, що вміють випромінювати...» присвячена національному герою України – Зеновію Красівському та його дружині. У книжці обсягом 960 сторінок вміщено чимало архівних документів тодішнього КГБ, 366 світлин. Зеновій Красівський чотири рази був арештований, провів 26 років у тюрмах, психушках, таборах і на засланнях, а після звільнення з ув'язнення швидко боровся за відродження української державності, національної самосвідомості українців, легалізацію Української Греко-Католицької Церкви.

Про свою роботу над книжкою, розповідала Любов Маринів (дружина соратника Зеновія Красівського, відомого дисидента, віце-ректора УКУ у Львові Мирослава Маринівича). Вона також розповіла про своє знайомство з Зеновієм Красівським та Оленою Антонів і про те, якими ж людьми вони були.

Кандидат історичних наук, старший науковий співробітник відділу новітньої історії Інституту українознавства імені Івана Крип'якевича НАН України Юрій Зайцев розповів про роботу над книжкою і про особливості національно-визвольної боротьби того часу. Хоч Зеновію Красівському присвячено чимало різних публікацій, все ж не так багато людей у країні знають про нього. А Зеновій Красівський завжди прагнув дії, а не слави. Україна ж має знати своїх героїв.

Громадські діячі Зорян Попадюк (його називають «знаковою фігурою» львівського дисидентського руху), Богдан Борович, голова братства ОУН–УПА, поділилися своїми враженнями від книжки. З. Красівський був переконаним націоналістом, а ще – доброзичливою людиною. Його слово було часом рішуче й різке, а часом – смиренне і тепле, проте завжди щире. Не можна не погодитись із З. Красівським в оцінці імперської політики Росії. Особливо тепер, коли українці пережили Революцію гідності, коли на сході країни йде неоголошена підступна війна за справжню Незалежність України. У ці дні слово Красівського промовляє до наших сердець з особливою силою, бо воно – правда.

Центром останнього раунду боротьби проти московських окупантів Зеновій Красівський обрав Стрий, який був центром революційного спротиву 20–40-их років. За короткий час у приміщеннях колишньої стрийської в'язниці Зеновій Красівський з місцевими націоналістами створили друкарню, бібліотеку патріотичної діаспорної літератури, музей визвольної боротьби, в якому вже чверть століття зберігаються особисті речі Ярослава Стецька. Про це і про інше сказав у своєму виступі колишній заступник Зеновія Красівського по Стрийській організації ВО ДСУ, голова Стрийської РО Конгресу Українських Націоналістів Микола Магас.

Своїми враженнями про зустріч із З. Красівським поділився почесний голова Долинської «Просвіти» Степан Янковський.

Бард, філолог-україніст, автор восьми поетичних збірок, син відомого політв'язня Михайла Дяка, члена Українського національного фронту (яким керував З. Красівський) львів'янин Олесь Дяк згадував своє знайомство із З. Красівським. Він відзначив, що гордий бути на славній витвицькій землі, яка дала Україні так багато славних вихідців, закликав витвичан докласти всі зусилля до відновлення роботи музею Зеновія Красівського, а наприкінці виконав власні твори у жанрі співаної поезії, зокрема виконав пісню на слова о. Ярослава Лесіва.

У книжці вміщено також розповідь про дружину З. Красівського Олену Антонів – Березину, як називали її друзі. Обидві ці жертвні постаті становили чудовий тандем. Після смерті дружини З. Красівський продовжив розпочате нею піклування про колишніх політв'язнів та їхні родини.

Книжка «Благословенні душі, що вміють випромінювати...» буде цікава багатьом, особливо молоді, бо в ній – розповідь про подружжя, яке випромінювало світло й надихає нас посвятою рідній Україні. Від щирого серця радимо прочитати цю чудову книжку

Михайло СІЧКА, заступник голови, відповідальний секретар
ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

ВІДКРИТТЯ ІМЕНІ

ЗАГИБЕЛЬ ПОВСТАНЦЯ ЮРШІ ТА ЙОГО ПОБРАТИМІВ

Героїка повстанського руху вже налічує чимало яскравих сторінок. Проте новітні дослідження розкривають їх ще більше. Бо, по-перше, більш доступною стала невідома досі джерельна база. А, по-друге, дуже допомагає в цьому Інтернет. Ті, хто займається проблематикою висвітлення визвольних змагань, щоразу відкривають нові імена, обставини боротьби чи смерті відомих чи менш знайомих діячів минулого. Звісно, інформацію потрібно детально перевіряти, однак, коли про ту чи іншу особу маємо кілька фактів, то легше стає відтворити її біографію.

У сьогоднішній публікації поведемо мову про одного українського героя, уродженця с. Ямниці Тисменицького району. В історії цього села ми знайшли інформацію про повстанця Михайла Клюб, який мав псевдо Юрша. Про нього у книжці «Ямничани» розповідає Ігор Дейчаківський. Він народився 1923 року. Вчився в ямницькій школі, а потім – у Шашкевичівці («Рідна школа») в Станиславові. В часи німецької окупації навчався спочатку у Торговельній школі, а потім в Стрию на учительських курсах. До приходу більшовиків влітку 1944 року разом з ямничанкою Стефанією Дейчаківською вчителював у селі Яблунця, де і залишився. Був надрайонним СБ Надвірнянщини.

Із 22 тому Літопису УПА (Київ–Торонто, 2013) дізнаємося про його посадовий ріст у повстанському русі. Спочатку М. Клуба, який користувався у підпіллі ще псевдонімом Андрій, був бойовиком СБ (1944), потім став технічним референтом СБ Яремчанського райпроводу ОУН (1945–1946). З 1947 по березень 1949 року він очолював Службу безпеки цього району.

У цій же книжці ми знайшли розповідь про один епізод повстанської боротьби, який стався у червні 1946 року у с. Во-

лосів. До райгосподарчого Опришка прийшли два бойовики СБ Яремчанського району Юрша і Туча. За доносом місцевого жителя, дванадцять більшовиків оточили хату, де перебували повстанці. Вони в той час сховалися на стриху. Один більшовик поліз на гору й відразу був убитий. Більшовики взяли стріляти по хаті й вона загорілася. Туча проред стриху й обстрілював більшовиків, але був убитий. За той час Юрша зіскочив з горища і стріляв у ворога з кулемета. Опришок кинув гранату і також зіскочив у долину. Безперервними чергами з автомата Юрша примусив більшовиків відступити. Відстрілюючись, Юрша й Опришок відступили до лісу. З 12 енкаведистів більшовики втратили чотирьох вбитих і трьох поранилих.

Уродженець с. Чорні Ослави Василь Ревтук, 1939 року народження, згадує про нашого героя: «Пам'ятаю Юршу – високий чорнявий і дуже строгий. Коли він залишив свою кобур, я, що грався на ліжку, непомітно витягнув його пістолет і сховав у соломі, а сам втік з хати. Шукали мене з чотири години. Юрша був знервований. Його в селі дуже боялися, він був вищий чин СБ» (З книжки «Надвірнянщина. Хресна дорога нашого болю». – Івано-Франківськ, 2008).

«В березні 1949 року разом із двома місцевими бійцями був оточений в бункері в селі Дора. В бункері був радіоприймач, через який хлопці тримали зв'язок із закордонним керівництвом ОУН–УПА. Один із бійців – кулеметник зробив спробу пробитися з чекістського оточення, але був убитий. Двоє інших, в тому числі Юрша, застрілилися... «Мабуть, все...», – таким було останнє повідомлення командуванню, яке полетіло в ефір. Тіла героїв окупанти спочатку волоком, а потім фірою перевезли до

Яремчі, де вони три доби лежали для опізнання на подвір'ї НКВД. Потім їх закопали в одну з пивниць. Тільки навесні 1992 року їхні тіла знайшли й урочисто перезахоронили біля Музею УПА (в минулому – Музей партизанської слави) в Яремчі.

Такий спогад про брата залишила Марія Олексіївна Левицька (з дому Клуба), 1926 р. н. Однак архівні джерела про останній день життя героя подають таке.

9 березня 1947 р. в с. Дора енкавеєсниками було викрито криївку в урочищі Стайка. В цій криївці перебували три повстанці: Михайло Клуба (псевдо Юрша), Микола Платок (псевдо Орлик, Яструб) і Теодот Тимчук (псевдо Дмитрик, Сова). Криївка була викопана в земляному насипі. Місцеві мешканці розповідали, що її будівництво проводилося таємно в жовтні-листопаді 1948 року бійцями зведеної бойки СБ ОУН та УПА. Розміри її були приблизно 3 на 4 м, перекриття дерев'яне. Її приміщення було розраховане на проживання семи повстанців. Вхід замаскувався кущами. Криничка знаходилася при вході до криївки.

Криївку було обладнано пічним опаленням, триповерховими ліжками, автономним радіоприймачем. Також розміщувалися запаси харчів, медикаментів, боеприпасів та зброї. Вона мала прямокутну форму, s-подібний димовий вихід, обкладена деревом, донизувела драбина, передбачався швидкий резервний вихід.

Харчувалися повстанці бринзою, картоплею, кукурудзяною крупкою. Вони перебували в криївці протягом зими, не виходячи на поверхню. Щодня за розкладом проводилися заняття з бойової підготовки, маскування, історії України. Одягалися спершу в однострої, а згодом – в одяг, який вдалося добути.

На криївку пізньої осені випадково набрів вівчар Михайло Савчук з колиш-

нього села Луг. Криївка ще добудовувалася, заради безпеки повстанці повинні були ліквідувати свідка, щоб той не проговорився, але Савчук божився не говорити нікому і його відпустили. Одного разу, невідомо з яких причин, Савчук все-таки проговорився про свою знахідку, незабаром енкавеєсники арештували його і він видав криївку.

«Нам також стали відомі деякі деталі бою між бойовико СБ ОУН та переважачою кількістю співробітників МГБ Яремчанського району. Почувши підозрілі звуки на поверхні, з криївки вийшов Михайло Клуба (Юрша) та раптово був убитий з засідки снайпером. У цей же час Микола Платок (Орлик) вибіг через бічний резервний вхід з криївки і прийняв нерівний бій з більшовицькими окупантами, знищивши близько п'яти кадебістів. І тільки після закінчення боєкомплекту енкаведистам вдалося закидати гранатами стрільця. Що ж до третього бойовика – Теодозія Тимчука, то він, перебуваючи всередині бункера, який оточив ворог, знищив усі документи повстанців, витягнув кільце з гранати й водночас вистрелив собі в скроню, не здавшись більшовицьким окупантам».

Уже у наш час відновити криївку взялися активісти Яремчанської міської організації ВО «Свобода». Сподіваємось, що вона стане привабливим туристичним об'єктом в околиці Яремчі, й після її відвідин країни чи гості нашого краю більше дізнаються про учасників визвольної боротьби і героїську смерть українських повстанців, серед яких був і ямничанин Михайло Клуба (Юрша). До речі, на Яремчанщині його вважають уродженцем Тернопільщини, тож мусимо цю помилку виправити.

Іван ДРАБЧУК, співробітник
Національного заповідника «Давній Галич»

ЮВІЛЕЇ

Святковим концертом відзначив сорокарічний ювілей народний аматорський хоровий колектив клубу с. Красилівка Тисменицького району.

Була то знакова подія для жителів двох сіл – Красилівки і Старих Кривотул, оскільки у клубі першого ще завершують ремонт, і співали хористи у переповненому актовому залі місцевої Старокривотулської школи. І панувала в ньому якась родинно-сімейна, затишна, щиросердечна, довірлива атмосфера. І хоч ведучі Оксана та Надія Гавадзини між репризами і не називали виконавців, присутні усім щиро і рясно аплодували, бо ж знають одні одних давно. Адже жодне свято не обходиться в цих селах без задушевної української пісні у виконанні хористів. І про це, про сорокалітню історію колективу йшлося у документальному відеофільмі.

А починається вона з агітбригад, які виступали на полях, бригадах, фермах тодішнього місцевого колгоспу. І не тільки. Красилівських аматорів художньої самодіяльності знали і в районі, й в області. Їхній спів лунав і з високих столичних сцен. Так, перших хористів нині в колективі уже немає, але справу першопрохідців продовжують нові таланти.

Їх благословили отці Михайло Мельник та Олег Стефурак,

ВИСПІВАЛИ СОБІ СОРОК ЛІТ

а вітали і вручали нагороди перший заступник голови райдержадміністрації Володимир Заник, начальник відділу культури Олександра Стефінко, начальник відділу освіти району Світлана Шарабуряк. Від обласної «Просвіти» – член Ради і Правління, головний редактор газети «Галицька Просвіта» Богдан Вівчар, сільський голова Володимир Назарук, директор Старокривотулської ЗОШ І–ІІІ ст. Ганна Богак.

А приймав їх і дякував за щирі побажання організатор колективу і незмінний протягом сорока років художній керівник, просвітянин і аматор багатьох добрих справ Василь Гавадзин. Саме у його таланті зорганізувати, поєднати різних людей

однією ідеєю, прагненням її реалізувати задля духовного розвою свого села і криється така дивовижна тяглість буття хорового колективу. А ще – у пошуку й відкритті нових юних талантів, які з часом прийдуть і увіллються в колектив. Такі, як маленька Аліна Гавадзин, яка прочитала поезію «Моя Україна», шкільний ансамбль «Молодої Просвіти», який натхненно співав «Добрий день, матусю Україно», «Все це потрібно мені», «Полісяночка» з музичним супроводом керівника. Свою поезію читала місцева поетеса Ганна Брезіцька, невеселі реалії нашого сьогодення щиро й душевно передала солістка Надія Гавадзин у піснях «А мати сумна» та «Синам України», а однофамі-

лець керівника Василь Гавадзин та Роман Гошій тишили публіку гуморесками, як кажуть, з підтекстом. А всі разом через пісенну й поетичну спадщину передавали історію буття Української нації від часів Козаччини через героїку січового стрільцтва і подвигу УПА до нинішньої визвольної війни українців.

На завершення керівник Василь Гавадзин згадував багатьох, які були при народженні колективу, були з ним роки й десятиліття і дякував нинішнім хористам – милим красивим панянкам і солідним посрібленим сивиною чоловікам-хористам, яких разом три десятки. Сьогодні в репертуарі колективу більше півсотні різножанрових творів, а за час творчої діяльності ним співано до тисячі пісень... А взагалі у сільському клубі є стільки різноманітних гуртків художньої самодіяльності, що можуть і готові виступити на будь-якій сцені.

А насамкінець хористів з усім залом об'єднала мелодія духовного Славня України «Боже великий, єдиний». І розходились селяни по домівках з тихою радістю і щемним смутком, зворушені піснями, спогадами, роздумами. А я думав: як добре, що є в Україні такі села, такі люди, що не вмирає душа наша, не вмирає пісня.

Богдан ВІВЧАР,
с. Красилівка–Старі Кривотули
Тисменицького району

НАВІЯНЕ

ТРОХИ НОБЕЛЯ
ДЛЯ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА

Журнал «Україна» за 15 жовтня подає інформацію про те, що Світлана Алексієвич: «Народилася 31 травня 1948 року в Станіславові, нині – Івано-Франківськ. Мати – українка, батько – білорус».

Цей факт промовистий і дуже приємний для Івано-Франківська. Нехай частково, але причетність цього річного лауреата Нобелівської премії С. Алексієвич до Франківська незаперечна. Адже будь-яка людина починається з народження, з дитинства. Так само Тарас Шевченко жив і помер у Петербурзі, але батьківщина його розпочалася з Моринців, Кирилівки на Черкащині.

Щось є містичного чи метафізичного в тому, що Франківськ дотиком причетний до премії Нобеля. Відомо, що Іван Франко міг отримати цю премію, якби не війна і передчасна смерть. Ось як нині відгукнулося його ім'я. І ще одне. 2013 року Марія Микицей видала роман «Трофей на довгу пам'ять». Головний герой Климентій Гостинець має мрію стати першим Нобелівським лауреатом з України.

На цей роман я писав відгук, надрукував у «Галицькій Просвіті» і з числі альманаха «Хмеліт» за 2013 рік. Назва його була: «Нобелівську премію – в Івано-Франківськ». Слова, як відомо, часто мають властивість матеріалізуватися. Зрозуміло, що Алексієвич живе зараз у Білорусі, хоч перебуває переважно за кордоном, але... Самі розумієте, що я хотів сказати.

Гадаю, що в Україні є чимало письменників, які заслуговують на цю премію. Мало роботи за кордоном для цього робить Україна. А поки що порадіймо, що уродженка Станіслава-Франківська має Нобеля.

Василь БАБІЙ

ВАРТО ЗНАТИ

НАВІЩО У БОРЩІ БУРЯК

Коли наші мудрі пращури клали в страву буряк, вони не знали, які мікроелементи й вітаміни в ньому є і скільки їх містить рослина, не відали, що у її складі є протипухлинна речовина (це виявили сучасні вчені). Та, вживаючи, відчували, ніби й сили більшає, і хвороби відступають, а тому й визначили, що їжа з буряком – це ліки. І, поєднавши силу буряка з цілющистю інших овочів, створили неперевершену в життєдайності страву – український борщ.

Буряк – ліки і профілактика

Цей овоч – профілактика гіпертонії, атеросклерозу судин мозку, засіб для поліпшення пам'яті. Буряк регулює процеси кровотворення, підвищує рівень гемоглобіну, зміцнює лімфатичну систему, допомагає щитовидній залозі, забезпе-

чує функціонування всіх травних органів. Буряк – профілактика онкозахворювань і взагалі всіх пухлин в організмі.

Буряк оздоровлює кров

Іноді діти й дорослі відмовляються їсти борщ, бо не подобається запах буряка – це ре-

акція хворої підшлункової залози. Якщо ж правильно приготувати – їстимуть борщ залюбки.

Перш ніж покласти коренеплід до борщу, його треба тушкувати до напівготовності, потім додати помідори (томат) і довести до готовності. А тоді вже кладемо цю заправку в борщ «у дві руки»: однією всипаємо до каstrулі готовий буряк, а другою вимикаємо вогонь. Борщ виходить червоний, запашний, корисний, підшлункова залоза не протестує. А ще, шановні господині, кладіть у борщ молоду гичку – вона вітамінна, сильна, життєдайна.

НА СПОМИН ПРО ОЛЕНУ ГНІДАН

Відійшла в інші світи досвідчений педагог, талановитий науковець, доктор філологічних наук, професор Олена Гнідан. Завершилась життєва дорога, що може слугувати зразком натхненної праці, безкорисної любові до людей, невгамовної енергії.

Народилася Олена Гнідан у селі Залуччя на Снятинщині, здобула освіту в Івано-Франківському педагогічному інституті імені Василя Стефаника, жила й працювала в Києві. Неможливо передати все те, що вона написала про колоритні постаті, своєрідність індивідуального стилю наших письменників-краян – Василя Стефаника, Леся Мартовича, Марка Черемшину. Хіба можна одним словом сказати, як вона дошукувалася національної правди в українській літературі й культурі минулого і сучасного, що дозволяло нам відчувати себе приналежними до особливої української історії? За редагування Олени Дмитрівни побачили світ багатотисячними тиражами підручники з історії української літератури,

де правдиво зображено, як письменники закладали фундамент національної культури, віддаючи на вівтар українського відродження свої сили, талант, а подеколи і життя.

Добру половину свого життя проживаючи у столиці України, Олена Дмитрівна, «галицька панянка», як любовно називали її ще у радянські часи спостережливі кияни, своєю присутністю надавала цьому середовищу не лише своєрідного колориту, а й поглиблювала його моральні й національні перспективи.

Олена Гнідан мала великий дар – свій світлий розум, природжений дар, рідкісний професійний хист і талант віддавати учням. Велика їй за це подяка і світла пам'ять!

Незвично писати про Олену Дмитрівну у минулому часі, насправді незабутню у своїй енергійності, контактності, гострій пам'яті й гострому слові та наполегливій працьовитості. Доля дарувала зустріч з цією сильною неповторною особис-

тістю, ученим з великим науковим доробком і надзвичайною людською вдачею.

Сумуємо за цією світлою, мудрою, сердечною людиною, якій за життя не встигли сказати всіх слів любові й поваги. Висловлюємо жаль і щирі співчуття рідним і близьким Олени Гнідан, яку сорок днів тому поховали у Києві.

Від імені тих, кому хоч якоюсь мірою пощастило знати Олену Гнідан і на науковій ниві зростати під її впливом, Ганна МАРЧУК

ОБРАЗКИ З НАТУРИ

ЛЮБОВ
ЗЛА...

Як член дільничної комісії сиджу неподалік урн, в які виборці вкидають бюлетні. Веду візуальний облік виборців, відзначаючи паличками їхню кількість.

У місті вибори голови міста, депутатів до міської та обласної рад. Хто мовчки вкидає бюлетені, а дехто коментує виконання свого громадянського обов'язку. Чую: «На – здихай!», «Хай 'го шляк трафить!», «Як куля в лоб – так куля в лоб!».

Знайшовся і такий, який перед вкиданням помолвився, а після вкидання бюлетенів відсахнувся від урни, перехрестився і промовив: «Згинь, сатано!». Розвеселив анекдотичний випадок.

До виборчої комісії зголосився похилого віку громадянин і попросив бюлетені.

– Ваш паспорт? – попросила член виборчої комісії, яка реєструє і видає бюлетені.

У відповідь:

– Немає.

– Дайте якийсь документ, щоб дізнатись, чи бодай ви є у списках.

Дідусь нишпорить по кишенях і каже:

– Немає.

– Ваше прізвище? Після паузи говорить:

– Не пам'ятаю, допоможіть згадати. Моє прізвище з двох складів: перший – те, що обіцяють депутати до виборів, а другий – те, що вони дають після виборів.

– То ви – РАЙ-ХЕР!..

– Так, так, пані, дякую вам, згадав. Моє прізвище дійсно Райхер!..

Після тривалої процедури підрахунку голосів, яка затягалася далеко за північ, очільником виборів до міської та обласної рад серед інших стала і партія «УКРОП». І майнула думка: «Як треба ненавидіти владу, щоб полюбити Корбана!»

І де – у нас, в Галичині? Паду в нерви... і чую заклик: «Готуйте яйця, козаки! На цей раз – страусині. Вбити – не вб'є, але гулю на чолі наб'є, може спам'ятає!».

Станіслав ГРИНДА

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ПОТРЕБУЮЧИМ

У відділенні організації надання адресної натуральної та грошової допомоги територіального центру соціального обслуговування міста Калуша функціонує банк вживаного одягу. Про це повідомляє директор територіального центру Надія Рим.

Запрошує малозабезпечених мешканців міста, як дорослих, так і дітей, скористатися такою послугою та одержати безкоштовно у нас вживаний одяг, який надали калушани.

Центр знаходиться за адресою: вул. Євшана, 9, кабінет 103 (перший поверх).

ОФІЦІЙНО

РІК ПОЧИНАЄТЬСЯ
ЗІ СВЯТ

Кабмін визначив вихідні на новорічні свята.

У новорічні свята українці відпочиватимуть сім днів: три дні – на Новий рік і чотири – на Різдво. Кабінет Міністрів України рекомендував керівникам підприємств перенести робочий день із п'ятниці, 8 січня, на суботу, 16 січня 2016 року. Рекомендації, як повідомив перший заступник міністра соціальної політики України Василь Шевченко, стосуються підприємств, установ та організацій, в яких встановлено п'ятиденний робочий тиждень. Таким чином, для святкування Нового року та Різдва визначено 1–3 і 7–10 січня.